

Maar één ding merken we thans nog op: Sanherib heeft ook smaak in de beeldspraak van het griezelige. Hij werkt niet alleen met levende sprinkhanen, maar ook met doode. Deze vraatzuchtige dieren zijn namelijk niet bestand tegen den regen ⁸⁰). Als het hemelwater neerdaalt, dan worden de lijken der gevreesde insecten als eene breiachtige massa méegevoerd. En deze weerzinwekkende massa is voor Sanherib het beeld van de ingewanden zijner vijanden, zooals ze in bloedigen veldslag over het aardrijk vloeien ⁸¹).

Doch wenden we ons van het literarische tot het historische. Wie waren Sanheribs vijanden? Het waren niet geheel en al dezelfde tegen welke zijn vader Sargon te strijden had gehad. Hier moet ik me eene kleine geografische uitwijding veroorloven. Sedert eeuwen koesterden de Assyrische koningen de ambitie, te regeeren van oceaán tot oceaán, wat in hun geval wilde zeggen: van de Perzische Golf tot de Middellandsche Zee. Nu had Sargon drie groepen van vijanden, die hem hierin tegenwerkten. Twee dezer groepen belemmerden zijne bewegingen aan de Middellandsche Zee. In het Zuiden de staten van Palestina en omgeving, die tegenover Assyrië steun zochten bij Egypte. In het Noorden Cilicië en de Noord-Syrische staten, die — evenals de Medische grensbewoners — in hun verzet gestijfd werden door het Armenische rijk Ararat. En aan de Perzische Golf stuitte Assyrië op de eeuwig onrustige Chaldeën, die streefden naar de heerschappij over Babylonië, waarbij ze vaak den militairen steun van Elam kochten ⁸²). De Noordelijken vijand echter, Ararat, was door Sargon zóó verzwakt, dat hij voorloopig niet meêtelde ⁸³). Wel werd hierdoor de weg gebaad voor andere vijanden, maar die kwamen pas na Sanherib ⁸⁴). Deze